

«Folk-Lore», no es en sí, una institució regionalista, puig si 's concebis una nació perfectament uniformada, se podrian també concebir en ellas, societats d' aquesta mena: no obstant, en realitat ho es, perquè com que nacions uniformes, no n' hi ha, al menos en la vella Europa, los que 's dedican á recullir aquellas manifestacions de la vida popular, han hagut de trovar, per forsa, diferencias mes ó menos grans, en las diversas regions d' una mateixa nació, y donarlashi la verdadera importancia, comprendent aixis, la rahó de ser del regionalisme.

Al extranger se dona á las societats de «Folk-Lore», molta major importancia, que á Espanya, y molt especialment, en las comarcas castellanas: y á Paris mateix, en la gran capital de Fransa, la nació mes centralisada y uniformada d' Europa, en la població mes cosmopolita de la terra en la ciutat que pretén dirigir la marxa de la civilització, n' hi ha una d' aquestas societats ab lo títul de «Ma mère l' Oie», á la que perteneixen personalitats tan conegudas en lo mon de la ciencia, com l' euskarófil Juliá Vinson, l' antropólech Martillet, Mr. Sebillot, lo príncep Roland Bonaparte, lo compte de Puy-Maigre y una pila d' altres francesos y extrangers que encara que 's trobin en la gran metròpoli, no s' olvidan per complet de las cosas de la seva terra.

La eminent escriptora gallega, senyora Pardo de Bazan, en un de sos llibres, dona compta de un dinar d' aquella Societat folk-lorista, al que va assistir. Declara dita senyora, que 'l moviment regionalista y localista 's manifesta avuy enérgicament en tota Europa y després de recordar que ella es la fundadora del «Folk-Lore» gallego, la tercera de las societats d' aquesta classe fundada á Espanya, compta que la societat parisenca «Mamère l' Oie», celebra cada mes un dinar, pera donar ocasió á que 's reuneixen amigablement tots los socis y que trobantse ella occidentalment á Paris, enterats los socis de sas aficions folk-lóricas, la convidaren á aquell dinar, al que no tingué inconvenient en assistirhi.

Després de dinar, al arribar á las postres, heus aquí lo que contá la senyora Pardo de Bazan: —«A Fransa es costum antiga, cantar en essent als postres; y aquesta costum no la perdonan los folk-loristas. No val tenir la veu bona ni dolenta: ni hi ha possibilitat de disculparse ab que no se sab afinar, ó no 's té oido, ó no 's tenen coneixements de solfeig, ó no s' está d' humor, ni ab totas aquestas excusas juntas: sols se pot eximir del cant apelant com jo, á recitar una poesía, que té de ser popular y en dialecte. Cantaren donchs, ó recitaren per torn, las cincuenta folk-loristas que estavan en lo dinar. cada un las cansons ó baladas del seu pais. Un japonés,